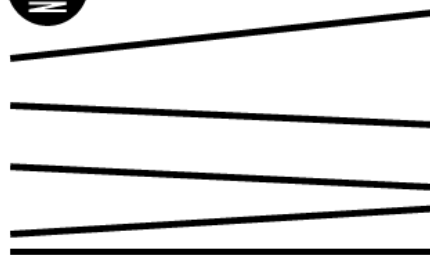

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

B.S. Ingemann.

Morgenpsalmer og Cantater

3. Udgave.

Sorøe : forlagt af Frederik Holm, 1827

15 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Morgenpsalmer

og

Cantater.

af

B. C. Ingemann.

Tredie Udgave.

Sorøe.

Forlagt af Frederik Holm.

1827.

I.

Søndagspsalme.

Mel. Af Høiheden oprunden er, 2c.

En hellig Morgensol opstaaer,
Med Høitidsglands den stille gaaer
 Henover Sø og Skove.
Op, hver en Sjæl paa viden Jord,
Som paa den Herre Christus troer,
 Stat op, din Gud at love!
 Tier, fnygter, Jordens Sorger!
 Himlens Borger
 Fred er givet —
Himmelfred i Jordelivet.

Fra Dagværk hvile skal din Haand,
Dg hvile skal i Gud din Aand,

Hver Jesu Christi Tjener!
 Han ei i Graven os forlod:
 Med Søndagsolen han opstod,
 Hans Morgen os forener.
 Lad os frydes og tilbede!
 Fred og Glæde
 Os er givet —
 Priis Opstandelsen og Livet!

II.

Mel. Hvo ickun lader Herren raabe.

Vær lovet Du, som evig vaager,
 Mens Verdner slumre under Dig!
 Dit Vink bortvifter Jordens Taager,
 Og Nat til Dag forvandler sig.
 Du kom dit mindste Barn ihu:
 Vor Gud, høiløvet være Du!

Du aabned vore Døenlaage;
 De lukkes evig, naar Du vil —
 O, lær os bede, lær os vaage
 Og prise Dig, mens vi er til!
 Lad ogsaa Sjælens Døe see!
 Vor Gjerning i dit Navn lad see!

Og hvad vi see og hvad vi høre,
 Hvad Sjælen fatter af din Aand —
 Lad det til Dig, vor Gud, os føre!
 Vor Salighed er i din Haand.
 Indslut al Verden i din Favn!
 Bønhør os, Gud, i Jesu Navn!

III.

Mel. Mind nu op i Jesu Navn.

Baagn og bryd i Lovsang ud,
 Baagn, hver Sjæl paa Jord, som sover!
 Himlens Engle! takker, lover,
 Priser med os Livets Gud!
 Tak for Dagen, som oprinder!
 Tak for Himmellyset hist!
 Tak for Gravens Seiervinder!
 Tak, o Gud, for Jesum Christ!

Tak for Nanden, Du os gav,
 Som ei Nat, ei Død udslukker!
 Tak for Nanden, som oplukker —
 Sprænger mægtig Sjælens Grav!
 Tak for Livet, som henfarer!
 Tak for det, som varer ved!
 Livets Herre og Forklarer!
 Tak og Priis i Evighed!

IV.

Mel. Breben din aften.

Bleg Morgenstjernen smiler og forsvinder,
 Et større Lys nu over Jord oprinder;
 Det kommer hist fra Østens Palmeskove —
 Op, Gud at love!

Udsmyk dig, Jord, med Glandsen fra det Høie!
 Oploft dig, Sjæl! og straal i Fryd, mit Døie!
 Med Stjernen hist gif fordum Østens Bise
 Guds Søn at prise.

Du Aandesol, for hvem hver Stjerne svinder
 Den Sjæl ei døer, for hvem dit Lys oprinder.
 Vær lovet, Gud, for Himmel-Morgenstunden
 — Den er oprunden.

Mel. Gode Jesu, vi er her.

Lover Herren! han er nær,
Naar vi sjunge, naar vi bedet:
Samles i hans Navn vi her,
Er han midt blandt os tilstede.
Priis ham, Gamle, priis ham, Unge!
Priis hans Navn, hver Barnetunge!

Herre, vær os evig nær!
Vær os nær, naar Sol oprinder,
Og naar Sol og Stjernefjær
I den dybe Nat forsvinder!
Lad din Aand ei fra os vige
Til vi see Dig i dit Rige!

VI.

Mel. Nu velan, vær friff tilmode.

Herre, Fader! lad min Tunge
 Som min Sjæl lovprise Dig!
 Himlens Fugle Dig lovssjunge,
 Naar din Sol opløfter sig.
 Alt hvad aander lover Gud:
 Jorden smykker sig som Brud,
 Og i Himlens Straaleklæder
 Mark og Sø og Skov sig glæder.

Lad paa Morgenrødens Vinge
 Sjælen løfte sig fra Jord!
 Herre, lad min Aand sig svinge
 Til det Lys, hvori Du boer!
 Lad forklaret mig engang
 I en salig Morgensang
 Med Seraphers Hymnetone
 Hylse Lyset om din Throne!

VII.

(Paa Ugens sidste Morgen.)

Mel. Hvo veed hvor nær mig er min Ende.

Stig frem, o Dag, med Dødens Minde!
 I Graven Livets Konge laae;
 Hvad Jorden eier, maa forsvinde,
 Hvad Verden gav os, skal forgaae;
 Dog selv paa Dødens stille Dag,
 O Gud, vor Lov og Priis modtag!

Ei Død, ei Grav, ei Mørkets Rige
 Forfærde dem, som paa Dig troe!
 Skal jeg i Skyggers Dal nedstige,
 Min Sjæl skal ei i Natten boe;
 Tillukkes Graven over mig,
 Min Gud, jeg lever dog i Dig.

Din Røst kan Jorden gjennemtrænge
 Og røre de Hensarnes Been;
 Din Engels Haand min Grav kan sprænge
 Og vælte bort dens tunge Steen:
 Bær lovet, Gud! jeg veed det vist —
 I Død er Liv ved Jesum Christ.

C a n t a t e

paa

Hs. Maj. Kongens Fødselsdag
i Sorø Academies Skole.

(Musikken af Musiklærer Pedersen.)

Gud, Kongers Konge! i din Haand
Er Kongers Liv og Slægters Aand:
Du vil — et Folk paa Jord udslettes,
Dets Aand bortflyer, dets Navn forgjettes;
Du vil det — Kroner veires hen;
Du vinker — Alt er Liv igjen.

Gud, Herre! i din Baretægt
Stod dine Børn fra Slægt til Slægt:
Det Folk, som paa dit Ord vil bygge,
Boer under dine Fingers Skygge;
Dets Konger salves med din Fred,
Velsignes med din Kjærlighed.

Du var med Danmarks Folk, o Gud!
 Den Aand, Du gav, ei sluktes ud:
 Her fromme Hænder Spiret bære,
 De reiste Templer til din Ære;
 Her Aandspaulnet, som sank hen,
 Oplofted sig af Gruus igjen.

Tak, Priis og Ære være Dig,
 For hvem Cheruber bøie sig!
 Du Kongers Konge, Aanders Fader!
 Din Miskundhed os ei forlader:
 Du Folkets Bønner kom ihu —
 Din Salvede bevared Du.

Hold over ham din Almagts Haand!
 Veiled ham med din Wiisdoms Aand!
 Din Fredens Engel ham ledsage!
 Læg Dage, Herre, til hans Dage!
 Lad Trosteb ved hans Throne staae!
 Lad hist ham Livets Krone naae!

Cantate

ved

den offentlige Examens Slutning i Sorø Academies Skole.

(Musiken af Musiklærer Pedersen.)

Herrens Frygt er Buisdoms Kilde;
Salig hvo den aarle fandt!
Hvor den qvælder dybt og stille,
Lys og himmelsk Liv udrandt.
Til den Kilde led os, Gud!
Sandheds Aand fra Dig gaaer ud:
Lad ved Livets Bæld os bygge
Under Kundskabstræets Skygge!

Fra vort tabte Eden breder
Træet Kronen over Jord;
Lyscheruben om det freder,
Mægtig det mod Himlen groer.

Her dets Frugt er ond, som god:
 Slangen lurker ved dets Rod;
 Men, omsuust af Englevinger,
 Kronen det blandt Stjerner svinger.

Skal vi Sandheds Kjerne finde,
 Skal den gode Frugt vi naae,
 Skal ei Sjælen gaae iblinde —
 Herre! Du os lede maa:
 Mangen Frugt vel synes sød,
 Gjemmer dog den bittre Død;
 Kundskabsfrugten, Du os rækker,
 Til et evigt Liv os vækker.

I dit Navn og til din Ære,
 Fader, al vor Gjerning see!
 Intet vi i Verden lære,
 Lære vi ei Dig at see:
 See vi Dig paa Provens Bei
 Afsyn end mod Afsyn ei;
 Som i Speil og mørke Tale
 Dog dit Billed os husvæle!

Hvad Du planter kun skal lykkes —
Kun den Sæd, Du saaer, er god;
Men hver Spire skal oprykkes,
Som ei har i Dig sin Rod.
Gud! hvor Sjælen Dig ei fandt,
Blev al Verdens Buisdom Tant:
Lad vor Kundskab Frugter bære
I dit Navn og til din Ære!

